

۳ نکته‌ای که باید در مورد اول و دوم سموئیل بدانید

رولند متیوز

کتاب‌های اول و دوم سموئیل وقایعی را در یک دوره صد ساله روایت می‌کنند که پایان دوره داوران و آغاز پادشاهی داوود را نشان می‌دهند. از این کتاب‌ها نکات بسیاری می‌توان آموخت که در ادامه به سه مورد از آن‌ها اشاره می‌شود.

۱. هدف الهی همواره بر این بوده که اسرائیل دارای پادشاه باشد.

آخرین بخش کتاب داوران با این جمله پایان می‌یابد: «در اسرائیل پادشاهی نبود» (داوران ۱۷: ۶؛ ۱۸: ۱؛ ۱۹: ۱؛ ۲۱: ۲۵). این شرایط تا زمان آخرین داور، سموئیل (اول سموئیل ۷: ۱۵-۱۷)، ادامه یافت. در اواخر دوران او، مشایخ قوم درخواست کردند که پادشاهی برای آن‌ها تعیین کند. این درخواست فی‌نفسه بد نبود، اما انگیزه‌ی پشت آن نادرست بود. آن‌ها پادشاهی می‌خواستند که مانند پادشاهان سایر ملت‌ها بر آن‌ها حکومت کند (اول سموئیل ۸: ۴-۵، ۱۹-۲۰؛ ۱۰: ۱۹). این درخواست به‌طور ضمنی نه تنها سموئیل، بلکه خدا و حکومت او را نیز رد می‌کرد (اول سموئیل ۸: ۷-۸).

مفهوم سلطنت انسانی در باور و آئین اسرائیل بیگانه نبود. پدر آنها، یعقوب، پیشگویی کرده بود که یهودا یک قبیله‌ی سلطنتی خواهد بود (پیدایش ۴۹: ۸-۱۲). تثنیه ۱۷: ۱۴-۲۰ ویژگی‌های پادشاه اسرائیل را مشخص می‌کند. مسئله این نبود که آیا یک پادشاه زمینی مطلوب است یا خیر، بلکه این بود که او چه نوع پادشاهی خواهد بود. آیا او مانند پادشاهان سایر ملت‌ها (پادشاهی که مشایخ درخواست کردند) خواهد بود، یا مردی باشد که دل خدا را داشته و در پی او باشد؟

شائول به‌عنوان اولین پادشاه اسرائیل مسح شد، اما او از فرامین خدا سرپیچی کرد (اول سموئیل ۱۰: ۸؛ ۱۳: ۶-۱۰؛ ۱۵: ۹-۱). او مردی مطابق دل خدا نبود. خدا شائول را به‌عنوان پادشاه رد کرد (اول سموئیل ۱۳: ۱۳-۱۴؛ ۱۵: ۱۰-۱۱) و دیگری را به جای او منصوب کرد.

۲. خدا داوود را به‌عنوان پادشاه انتخاب کرد و به او یک سلسله‌ی جاویدان وعده داد.

خدا داوود، یک پسر چوپان جوان از قبیله‌ی یهودا را برای جایگزینی شائول برگزید. سموئیل او را در زمان سلطنت شائول، به‌عنوان پادشاه مسح کرد (اول سموئیل ۱۶: ۶-۱۳). پس از سال‌ها سختی، داوود سرانجام بر تخت سلطنت نشست (دوم سموئیل ۵: ۱-۵). او اورشلیم را فتح کرد و به سرعت آن را به‌عنوان پایتخت خود تعیین کرد (دوم سموئیل ۵: ۶-۱۰).

داوود آرزو داشت خانه‌ای برای خدا بسازد (دوم سموئیل ۷: ۱-۳). تابوت عهد از خانه‌ی عوبید آدوم به اسرائیل بازگشته بود (دوم سموئیل ۶: ۱۲-۱۵). اما خدا به جای اینکه به داوود اجازه دهد خانه‌ای برای او بسازد، وعده داد که برای داوود خانه‌ای بنا می‌کند و از او یک سلسله‌ی سلطنتی پدید می‌آورد (دوم سموئیل ۷: ۸-۱۶). با کلامی که یادآور عهد خدا با ابراهیم است،

خدا وعده داد که نام داوود را بزرگ گرداند (دوم سموئیل ۷: ۹؛ پیدایش ۱۲: ۲) و مردم در زمین آرامش خواهند یافت (دوم سموئیل ۷: ۱۰-۱۱؛ پیدایش ۱۵: ۱۲-۲۱؛ خروج ۳: ۸).

سلسله‌ی وعده داده شده در یک شاهزاده که خداوند او را بلند خواهد کرد، تحقق می‌یابد (دوم سموئیل ۷: ۱۲). خدا فرمود: «من او را پدر خواهم بود، و او مرا پسر خواهد بود» (دوم سموئیل ۷: ۱۴). این کلام، ما را به یاد خروج ۴: ۲۲-۲۳ می‌اندازد، که در آن اسرائیل پسر خدا نامیده می‌شود. اما در اینجا این تصویر به یک شخص، یعنی پسر داوود، اطلاق می‌شود. پسر داوود نه تنها بر قوم اسرائیل، بلکه بر سایر ملت‌ها نیز حکومت خواهد کرد (پیدایش ۳: ۱۵؛ پیدایش ۱۲: ۱-۳؛ مزامیر ۲: ۱۱۰). این رابطه‌ی خاص بین خدا و پسر داوود، توضیح می‌دهد که چرا پسر داوود، و نه خود او، خانه‌ی خدا را بنا خواهد کرد (دوم سموئیل ۷: ۱۳).

۳. خدا اورشلیم را به‌عنوان مکانی که در آن قربانی جایگزینی برای قوم خود فراهم خواهد کرد، برگزید.

در پایان دوران سلطنت داوود، او سرشماری از مردم را انجام داد (دوم سموئیل ۲۴: ۱-۹). این عمل خشم خداوند را برانگیخت. داوود می‌دانست که این گناه است و به آن اعتراف کرد (آیه ۱۰). با این حال، پیامد گناه او و بایی بود که در سه روز، هفتاد هزار نفر را کشت.

در حالی که فرشته‌ای می‌خواست اورشلیم را نابود کند، خدا منصرف شد و فرشته را متوقف کرد (آیه ۱۶). فرشته «نزد خرمنگاه اُزونه یبوسی» توقف کرد. خدا به داوود دستور داد که در آنجا مذبحی بسازد (آیه ۱۸). داوود رفت، آن ملک را خرید، مذبحی ساخت و قربانی‌ها را تقدیم کرد (آیات ۱۹-۲۵). کتاب دوم سموئیل با این جمله به پایان می‌رساند: «پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و وِبا از اسرائیل رفع شد.» (دوم سموئیل ۲۴: ۲۵). کفاره‌ای انجام شد، اما این آخرین بار نبود که در اینجا کفاره‌ای انجام می‌شد.

خرمنگاه اُزونه تاریخچه‌ی پرفراز و نشیبی دارد. نام دیگر آن کوه موریاست. کوه موریایی بود که خدا ایمان ابراهیم را آزمایش کرد (پیدایش ۲۲: ۱-۱۴؛ عبرانیان ۱۱: ۱۷-۱۹). ابراهیم آماده بود تا اسحاق را قربانی کند، اما خدا او را متوقف کرد و یک قوچ را به‌عنوان قربانی جایگزین تأمین کرد. کوه موریای همچین مکانی است که سلیمان معبد را در آن بنا خواهد کرد (دوم تواریخ ۳: ۱). در اینجا اسرائیل هدایا و قربانی‌های خود را خواهد آورد؛ در اینجا یک قربانی جایگزین به جای دیگری خواهد مرد.

آخرین و نهایی‌ترین قربانی جایگزین که توسط یک پادشاه ارائه خواهد شد، صدها سال پس از معبد سلیمان رخ خواهد داد. در آنجا در اورشلیم، پادشاهی در برابر خدا خواهد ایستاد و برای مردم خود شفاعت خواهد کرد. او هیچ قربانی دیگری برای ارائه جز خود نداشت، اما او شنیده خواهد شد. او پسر داوود و پسر خدا، عیسی مسیح خداوند است (متی ۱: ۱-۱۶؛ رومیان ۱: ۴-۱).

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در مجله تبیل تاک منتشر شده است.

کشیش رولند متیوز، کشیش ارشد کلیسای Draper's Valley Presbyterian در دراپر، ویرجینیا است.